

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: K. L., st. přísl.
t. č. pobytem
zastoupena advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 7. 2018, č. j. CPR-30032-2/ČJ-2017-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 7. 2018, č. j. CPR-30032-2/ČJ-2017-930310-V234 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 7. 9. 2017, č. j. KRPB-60548-43/ČJ-2017-060026-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 3 měsíce. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí či po odpadnutí důvodů, pro které by byla žalobkyně vyňata z působnosti zákona o pobytu cizinců. Na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že dne 15. 12. 2016 ve 20:00 hod. byla policejní hlídkou provedena pobytová kontrola se zaměřením na oprávněnost pobytu cizinců a oprávněnost k zaměstnání na území České republiky na pracovišti společnosti K. p., s.r.o.,, provoz Tišnov na adrese (dále jen „K. p.“). V této souvislosti byla kontrolována také žalobkyně, která na výzvu policejní hlídky předložila platný cestovní doklad Ruska s platným vízem typu D, za účelem studia (školení, stáž) - jiné než směrnice 2004/114/ES. Nepředložila však platné povolení k zaměstnání ani živnostenské oprávnění, které by ji opravňovalo k výkonu práce na území České republiky.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaná v rámci napadeného rozhodnutí předně zrekapitulovala skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěla k závěru, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a to na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobkyně totiž byla na území České republiky prokazatelně zaměstnána bez povolení k zaměstnání, přestože se jedná o zákonem stanovenou podmínku k výkonu pracovní činnosti spočívající v pomocných pracích při výrobě pečiva, během které byla policejní hlídkou kontrolována. Současně žalobkyně nespadá do žádné kategorie cizinců, kteří nemusí podle ust. § 98 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), disponovat povolením k zaměstnání. Podle názoru žalované proto byly zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění splněny.

III. Žaloba

V žalobě žalobkyně předně namítala, že řízení ve věci správního vyhoštění bylo vedeno v rozporu se zákonem, neboť nepotřebovala povolení k zaměstnání za účelem

výkonu pracovní činnosti, při které byla kontrolována. V rozhodné době byla totiž studentem přípravného jazykového kurzu na VUT v Brně, směřujícího k jejímu dalšímu studiu akreditovaných studijních programů na vysoké škole. Jednalo se o prezenční a dvousemestrální formu studia. V této souvislosti pak žalobkyně odkázala na ust. § 98 zákona o zaměstnanosti, podle kterého není vyžadováno povolení k zaměstnání u cizince, který se soustavně připravuje na budoucí povolání, za což lze podle ust. § 5 písm. d) téhož zákona považovat také dobu prezenčního studia na vysoké škole. Pokud se jedná o vysokoškolské studium, je dále upraveno v zákoně č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“). Daný právní předpis pak stanovuje, že studium může být realizováno nejen v akreditovaných studijních programech, ale také prostřednictvím celoživotního vzdělávání, jako tomu je v případě výše uvedeného jazykového kurzu. S ohledem na tuto skutečnost se podle žalobkyně jedná o studium neboli přípravu na budoucí povolání, jak ostatně vyplývá také ze směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2016/801 ze dne 11. 5. 2016, o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (dále jen „směrnice“), která v čl. 3 odst. 3 považuje za studium také přípravný kurz, který vysokoškolskému studiu předchází.

Žalobkyně se dále neztotožnila ani se stanoviskem Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ohledně výkladu pojmu soustavná příprava na budoucí povolání, neboť je ve vztahu k posuzované věci rozhodné pouze to, zda lze daný jazykový kurz považovat za prezenční formu studia na vysoké škole. Nelze naopak vycházet z toho, zda zákon o vysokých školách přiznává žalobkyni současně status studenta či nikoliv, protože taková podmínka není v ust. § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti přímo stanovena. Žalobkyně pak v tomto ohledu nesouhlasila ani se stanoviskem dotčené vysoké školy, která označila přípravný jazykový kurz za přípravu ke studiu, avšak nikoliv za soustavnou přípravu na budoucí povolání. Žalobkyně se opět dovolávala čl. 3 odst. 3 směrnice, který výslovně hovoří nejen o studiu na vysoké škole, ale také přípravném kurzu, který mu předchází. Stejně tak považovala žalobkyně za nesprávné, pakliže prvostupňový správní orgán odkázal v odůvodnění svého rozhodnutí na právní úpravu v oblasti státní sociální podpory, která mimo jiné definuje pojem soustavné přípravy dítěte na budoucí povolání. Podle názoru žalobkyně se totiž jedná o odlišný právní režim, který nelze aplikovat na skutkové okolnosti posuzovaného případu. Závěrem pak namítla, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, neboť v nich nejsou žádným způsobem reflektovány její odkazy na dotčená ustanovení směrnice. Žalovaná navíc nepodrobila prvostupňové rozhodnutí náležitému přezkumu. Proto žalobkyně krajskému soudu navrhla, aby napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalované povinnost nahradit náklady řízení a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že žalobní námitky v podstatě korespondují s argumentací žalobkyně uplatněnou ve správním řízení. Z toho důvodu žalovaná pouze odkázala na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, přičemž současně krajskému soudu navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítla.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází úřední záznam ze dne 15. 12. 2016, podle kterého byla žalobkyně spolu s dalšími cizinci podrobena pobytové kontrole na pracovišti Karlovy pekárny, přičemž policejní hlídce nepředložila povolení k zaměstnání či živnostenský list, ale pouze cestovní pas a platné vízum typu D za účelem studia (stáž, školení) – jiné než směrnice 2004/114/ES, jak vyplývá rovněž z uvedených výsledků lustrace žalobkyně v policejní evidenci. Kromě toho je ve spisu založeno nejen potvrzení o přijetí ke studiu, ale také vyjádření Institutu celoživotního vzdělávání VUT v Brně (dále jen „VUT“) ze dne 17. 1. 2017, podle něhož žalobkyně navštěvuje přípravný jazykový kurz, přičemž si plní docházku a studijní povinnosti. Pokud se jedná o výkon pracovní činnosti, prvostupňový správní orgán si dále vyžádal vyjádření Karlovy pekárny, podle kterého byla žalobkyně poskytnuta jako pracovní síla na základě smlouvy o dílo se společností Z. s.r.o., IČO: (dále jen „zaměstnavatel“), což doložila kopií smlouvy o dílo, dohody o provedené práci a dalších dokladů v souvislosti s výkonem zaměstnání, včetně evidence odpracovaných hodin. V této souvislosti pak bylo vyžádáno rovněž stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 9. 2. 2017, podle něhož se na žalobkyni nevztahuje výjimka podle ust. § 98 zákona o zaměstnanosti, protože musí disponovat povolením k zaměstnání. Skutečnost, že žalobkyni nebylo žádné povolení uděleno, ale byla ze strany zaměstnavatele pouze nahlášena podle ust. § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, poté vyplývá z vyjádření Úřadu práce ČR ze dne 28. 2. 2017, které je ve spisu rovněž založeno.

Na základě těchto podkladů bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění. Prvostupňový správní orgán následně obdržel stanovisko Institutu celoživotního vzdělávání VUT v Brně ze dne 3. 4. 2017, podle kterého se žalobkyně jako účastnice intenzivního kurzu českého jazyka pro cizince - přípravný kurz ke studiu na VŠ, nepřipravuje na budoucí povolání, ale pouze na studium na vysoké škole. K výsledku žalobkyně pak bylo za přítomnosti jejího právního zástupce přistoupeno dne 10. 5. 2017. K dotazům správního orgánu mimo jiné uvedla, že do České republiky přicestovala poprvé před čtyřmi roky, naposledy pak v roce 2016, a to za účelem studia. V současné době studuje intenzivní kurz českého jazyka pro cizince, který je přípravou na vysokoškolské studium na VUT v Brně, kde by chtěla v budoucnu studovat bakalářský studijní program v oboru geodézie (kartografie). Výuku v rámci uvedeného jazykového kurzu řádně navštěvuje. Pokud se jedná o povolení k zaměstnání, disponuje pouze vízem za účelem studia, přičemž na základě toho vykonávala příležitostně práci pro svého zaměstnavatele v rámci výroby pečiva, a to na základě dohody o provedení práce. V České republice není členem žádného sdružení či spolku a nemá zde žádný majetek. Bydlí zde její teta, která je státní občankou Běloruska. Dále má žalobkyně v ČR přítele, se kterým nežije ve společné domácnosti. Její rodiče a sestra žijí v Rusku, kde v minulosti vystudovala vysokou školu a kde má byt v osobním vlastnictví. S rodiči je přes internet denně v kontaktu. V návratu do Ruska žalobkyni nic nebrání, ale v ČR by chtěla studovat vysokou školu.

Ve správním spisu se dále nachází nejen závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ohledně možnosti vycestování cizince ze dne 27. 6. 2017, ale také stanovisko Státní inspekce práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 30. 5. 2017, podle něhož žalobkyně není jako účastník kurzu celoživotního vzdělávání studentem prezenčního

studia na vysoké škole ve smyslu zákona o vysokých školách, protože se tak trvale nepřipravuje na budoucí zaměstnání podle ust. § 98 zákona o zaměstnanosti. K uvedeným podkladům se žalobkyně prostřednictvím právního zástupce vyjádřila dne 31. 7. 2017, přičemž stejně jako v žalobě poukázala zejména na nesprávnou interpretaci dotčených ustanovení zákona o zaměstnanosti, podle kterých je nutné považovat studium přípravného jazykového kurzu na vysoké škole za soustavnou přípravu na budoucí povolání.

Následně došlo k vydání **prvostupňového rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění vycházel příslušný správní orgán zejména ze skutečnosti, že žalobkyně prokazatelně vykonávala závislou práci, aniž by disponovala potřebným povolením k zaměstnání. Ve vztahu k argumentaci žalobkyně pak uvedl, že přípravný jazykový kurz na vysokou školu nelze považovat za prezenční formu studia na vysoké škole. V tomto ohledu vycházel především z vyjádření příslušné vysoké školy a orgánů veřejné moci, že se na žalobkyni nevztahuje výjimka povinnosti povolení k zaměstnání podle ust. § 98 ve spojení s ust. § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti. K tomu navíc poukázal na skutečnost, že žalobkyně nesplňuje podmínky soustavné přípravy na budoucí povolání ani v režimu zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o SSP“). Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím právního zástupce blanketní odvolání.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud předně uvádí, že žalobkyně v žalobě brojila proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů a nesprávnosti jejich postupu ve vztahu k interpretaci právní úpravy obsažené v ust. § 98 písm. j) ve spojení s ust. § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Podle jejího názoru totiž nemusí za účelem výkonu zaměstnání na území České republiky disponovat povolením k zaměstnání, neboť je nutné její studium přípravného jazykového kurzu na VUT v Brně považovat za soustavnou přípravu na budoucí povolání, která představuje jednu ze zákonem stanovených výjimek. Na druhou stranu není mezi stranami předmětem sporu skutkový stav věci zjištěný správními orgány,

podle něhož žalobkyně disponuje toliko vízem za účelem studia (školení, stáž) - jiné než směrnice 2004/114/ES, přičemž navštěvuje výše uvedený jazykový kurz ve formě celoživotního vzdělávání a v době pobytové kontroly vykonávala v zaměstnaneckém poměru pomocné práce ve výrobě pečiva v provozovně společnosti K. p.. Předmětem posouzení krajského soudu je tedy pouze přezkoumatelnost a zákonnost napadeného rozhodnutí.

Pokud se jedná o tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí, krajský soud k ní přihlíží z úřední povinnosti, aniž by musela být v žalobě namítnuta. Pakliže by bylo správní rozhodnutí takovou vadou skutečně zatíženo, mělo by to za následek jeho zrušení, a to bez nutnosti věcného přezkumu. V souladu s ustálenou judikaturou lze poté obecně považovat rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo za předpokladu, že v něm uvedené úvahy a závěry nemají oporu v provedeném dokazování, popř. dostatečně nereflektují námitky účastníka řízení nebo je bez dalšího označují za mylné či vyvrácené (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, a ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). K tomu je vhodné doplnit, že správní řízení tvoří dohromady jeden funkční celek, což znamená, že otázku přezkoumatelnosti je třeba vždy hodnotit v závislosti na vzájemné provázanosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48). Nelze poté automaticky považovat rozhodnutí za nepřezkoumatelná jen z toho důvodu, že správní orgány striktně neodpovídají na každou dílčí námitku účastníka řízení, pakliže v rámci odůvodnění rozhodnutí předestřou dostatečně přesvědčivou a logicky provázanou argumentaci, která vypořádává stěžejní námitky účastníka řízení tím, že prezentuje odlišný názor na potřebnou míru zjišťování skutkového stavu a jeho právní kvalifikaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48).

V nyní posuzované věci pak krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů nejsou vadou nepřezkoumatelnosti zatížena. V rámci jejich odůvodnění je totiž zejména s odkazem na stanovisko dotčené vysoké školy, Ministerstva vnitra ČR a Státní inspekce práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj uvedeno, že účast na přípravném jazykovém kurzu v rámci celoživotního vzdělávání na VUT v Brně nelze považovat za studium ve smyslu příslušných ustanovení zákona o vysokých školách. Podle názoru správních orgánů se tak nejedná o prezenční formu studia na vysoké škole, což je podle ust. § 98 písm. j) ve spojení s ust. § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti jedna z výjimek jinak obligatorní povinnosti cizince disponovat povolením k zaměstnání. Podle ustanovení § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti totiž platí, že povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který se na území České republiky soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 5). Nad rámec uvedeného pak prvostupňový správní orgán odkázal rovněž na právní úpravu obsaženou v ust. § 12 zákona o SSP, který vymezuje soustavnou přípravu dítěte na budoucí povolání. Stejně tak se správní orgány vyjadřovaly k otázce přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, aniž by bylo proti jejich závěrům v tomto ohledu ze strany žalobkyně cokoliv namítáno. Podle názoru krajského soudu je tak z napadeného a prvostupňového rozhodnutí bez důvodných pochybností zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. K tomu krajský soud dodává, že rozsah odvolacího přezkumu byl nepochybně ovlivněn také tím, že žalobkyně podala

pouze blanketní odvolání, aniž by jej na výzvu prvostupňového správního orgánu doplnila o konkrétní odvolací důvody. Na druhou stranu se krajský soud částečně ztotožňuje s argumentací žalobkyně, že odkaz na právní úpravu obsaženou v zákoně o SSP není přiléhavý, neboť se v posuzované věci nejedná o řízení ohledně některého z právních vztahů v oblasti státních sociálních dávek, jak je taxativně vymezuje ust. § 2 daného zákona. Odkaz na příslušné ustanovení zákona o SSP však nebyl základ argumentace správních orgánů, protože tak nelze tento nedostatek považovat za vadu, která by měla sama o sobě za následek nezákonnost prvostupňového a napadeného rozhodnutí.

Pokud se poté jedná o žalobkyní namítanou absenci vypořádání námítky ohledně aplikace čl. 3 odst. 3 směrnice, krajský soud připouští, že se správní orgány v rámci odůvodnění svých rozhodnutí touto skutečností výslovně nezabývaly. K tomu je však třeba doplnit, že vycházely z právního závěru, že studium přípravného jazykového kurzu na VUT v Brně nelze považovat za prezenční studium na vysoké škole podle ust. § 98 písm. j) ve spojení s ust. § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti, která do českého právního řádu dotčený článek směrnice implementují. Kromě toho je třeba odmítnout právní názor žalobkyně, že by směrnice ve vztahu ke členským státům obligatorně stanovovala, že musí přípravný kurz předcházející studiu na vysoké škole považovat za studium, na základě kterého vzniká status studenta umožňující zaměstnání nebo výkon samostatné výdělečné činnosti za podmínek stanovených v čl. 24 směrnice. V souvisejícím čl. 3 odst. 3 směrnice je totiž student definován jako *„státní příslušník třetí země přijatý ke studiu na vysokoškolské instituci a přijatý na území členského státu, aby se věnoval jako své hlavní činnosti řádnému studiu vedoucímu k dosažení vysokoškolské kvalifikace uznané daným členským státem, včetně diplomů, vysvědčení nebo doktorátů získaných na vysokoškolské instituci, což může zahrnovat přípravný kurz předcházející takovému vzdělávání v souladu s vnitrostátními právními předpisy daného členského státu nebo povinnou stáž.“* Z dikce citovaného ustanovení tedy jednoznačně vyplývá, že členské státy mohou na základě svého uvážení, avšak nemusí považovat přípravný kurz na vysokoškolské vzdělání za rozhodnou skutečnost ve vztahu k přiznání statusu studenta, na kterého by dotčená sekundární legislativa EU dopadala. Z toho důvodu se žalobkyně nemůže úspěšně dovolávat porušení závazku České republiky ve vztahu k implementaci směrnice, ale toliko případného pochybení správních orgánů při interpretaci a aplikaci související vnitrostátní právní regulace.

V tomto ohledu je tedy předmětem sporu, zda lze přípravný jazykový kurz na VUT v Brně považovat za prezenční formu studia na vysoké škole a tedy soustavnou přípravu na budoucí povolání, jak stanovuje ust. § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti, který ji vymezuje jako dobu: *„denního studia na střední škole, konzervatoři, vyšší odborné škole a jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky a doba prezenčního studia na vysoké škole⁹⁾, a to včetně prázdnin, které jsou součástí školního nebo akademického roku.“* Předně krajský soud uvádí, že se neztotožňuje s názorem žalobkyně v tom, že správní orgány se nemohly vůbec zabývat tím, zda má žalobkyně status studenta či nikoliv, neboť je rozhodná pouze prezenční forma studia. Jednak je třeba připomenout, že samotný čl. 3 odst. 3 směrnice je v podstatě definicí studenta, přičemž výslovně umožňuje rozlišovat mezi řádným studiem vedoucím k získání vysokoškolské kvalifikace a přípravným kurzem na takové studium, který může, ale také nemusí být pro účely směrnice považován za relevantní. Z hlediska vnitrostátní právní úpravy je poté ve vztahu k vymezení prezenčního studia na vysoké škole v již citovaném ust. § 5 písm. d) zákona o

zaměstnanosti prostřednictvím poznámky pod čarou č. 9) výslovně odkazováno mimo jiné na zákon o vysokých školách.

Krajský soud se v této souvislosti ztotožňuje s názorem správních orgánů, že z dané právní úpravy vysokoškolského vzdělání lze pomocí gramatického a systematického výkladu dovodit, že je zákonodárcem rozlišováno mezi studiem v některém ze stanovených studijních programů a absolvováním programů celoživotního vzdělávání. Tato kategorizace je zřejmé nejen z ust. § 2 odst. 1 zákona o vysokých školách, ale také z ust. § 44 a násl. téhož zákona, kde je rozlišováno pouze mezi bakalářským, magisterským a doktorským studijním programem. Co se týče celoživotního vzdělávání, pod které lze přípravný jazykový kurz na VUT v Brně rovněž podle stanoviska dané vysoké školy zařadit (k tomu srov. také oficiální internetové stránky VUT – Institut celoživotního vzdělávání na <https://li.vutbr.cz/>), je upraveno samostatně v ust. § 60 zákona o vysokých školách. V tomto ohledu je pak založeno na principu, že může být nanejvýše uskutečňováno v rámci akreditovaného studijního programu, resp. může být pouze jednou z jeho dílčích součástí, během které však nemá jeho účastník status studenta podle příslušných ustanovení zákona o vysokých školách.

V důsledku toho se tak na něj nevztahují ani ustanovení týkající se práv a povinností studenta, popř. dokladů o studiu a jeho absolvování. V případě žalobkyně se pak jedná dokonce o druh celoživotního vzdělávání, které je *stricto sensu* přípravou na budoucí studium některého z akreditovaných studijních programů, tedy nemůže být uznáno ani za jednu z jeho plnohodnotných součástí. Přestože tedy zákon o zaměstnanosti v tomto ohledu hovoří pouze o prezenčním studiu na vysoké škole, je podle názoru krajského soudu třeba interpretovat daný pojem v souladu s právní úpravou obsaženou v zákoně o vysokých školách. Ta je jednoznačně založena na rozlišování mezi studiem v některém z akreditovaných studijních programů a celoživotním vzděláváním, které danému vysokoškolskému studiu v zásadě pouze předchází. Účast na přípravném jazykovém kurzu ve formě celoživotního vzdělání proto není ani v případě žalobkyně prezenčním studiem na vysoké škole, které by představovalo soustavnou přípravu na budoucí povolání podle ust. § 98 písm. j) ve spojení s ust. § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti, jak to umožňuje, avšak nikoliv obligatorně stanovuje čl. 3 odst. 3 směrnice.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. září 2018

v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.